

POSTANOWIENIE

Dnia 30 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska (przewodniczący)

SSN Andrzej Ryński

SSN Andrzej Stępka (sprawozdawca)

w sprawie K. P.

skazanego z art. 280 § 2 k.k. i innych

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 30 stycznia 2015r.,

wniosku obrońcy skazanego o wznowienie postępowania zakończonego

prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 6 grudnia 2012 r.,

w sprawie II AKa (...), utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w R.

z dnia 29 lutego 2012 r., w sprawie II K (...),

na podstawie art. 544 § 2 i 3 k.p.k. w zw. z art. 542 § 3 k.p.k.

postanowił:

I. stwierdzić brak podstaw do wszczęcia postępowania wznowieniowego z urzędu;

II. oddalić wniosek obrońcy skazanego o wznowienie;

III. obciążyć skazanego K.P. kosztami sądowymi postępowania wznowieniowego;

IV.I. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokat B. C., Kancelaria Adwokacka w W., kwotę 442,80 zł (słownie: czterysta czterdzieści dwa złote i 80/100), w tym 23% podatku VAT, za sporządzenie wniosku o wznowienie postępowania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w R. z dnia 29 lutego 2012 r., w sprawie II K (...), K. P. został skazany za przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 157 § 1

k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., z art. 280 § 2 k.k. oraz z art. 279 § 1 k.k. na łączną karę 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w ilości 250 stawek dziennych przy ustaleniu, że wysokość jednej stawki wynosi kwotę 20 zł.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego. Po jej rozpoznaniu, Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 6 grudnia 2012 r., w sprawie II AKa (...), utrzymał w mocy tenże wyrok uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Wniosek o wznowienie postępowania złożył obrońca skazanego, wskazując jako podstawę tego wniosku przepis art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. i art. 542 § 1 k.p.k. oraz art. 9 § 2 k.p.k. w zw. z art. 542 § 3 k.p.k. Z jego uzasadnienia wynika, iż zdaniem autora wniosku, w sprawie ujawnił się nowy dowód, który może podważyć prawdziwość przyjętych przez sąd pierwszej instancji – i zaakceptowanych przez Sąd odwoławczy - ustaleń faktycznych, wskazujący na to, że skazany K. P. nie popełnił przypisanych mu przestępstw. W ocenie wnioskodawcy takim nowym dowodem, spełniającym kryteria w/w przepisu i wykluczającym udział skazanego w przestępstwach są zeznania świadków E. C. i M. D.. Świadkowie mieliby posiadać informacje „co do sposobu działania D. C. wobec skazanego K. P. i miejsca pobytu skazanego w okresie popełnienia zarzuczanych czynów”. Tym samym świadkowie ci mieliby potwierdzić stanowisko skazanego P., iż został niesłusznie pomówiony przez współoskarżonego C..

Obrońca skazanego K. P. podniósł również, że w jego przekonaniu wyrok Sądu Okręgowego w R. dotknięty jest bezwzględną przesłanką odwoławczą z art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. w zw. z art. 542 § 3 k.p.k., gdyż w jednej z rozpraw nie brał udziału obrońca skazanego, gdy jego udział był obowiązkowy.

Powołując się na wskazane powyżej okoliczności, obrońca skazanego wniósł o uchylenie wyroków sądów obu instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w R..

Prokurator Prokuratury Generalnej w piśmie z dnia 9 grudnia 2014 r. wniósł o oddalenie przedmiotowego wniosku o wznowienie postępowania w zakresie, w jakim powołuje się na podstawę z art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. oraz uznanie, że brak jest podstaw do wznowienia postępowania z urzędu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy skazanego K. P. jest chybiony i nie zasługuje na uwzględnienie. Analiza przedstawionej przez wnioskodawcę tezy dowodowej stanowiącej podstawę wznowienia postępowania, która miałaby wskazywać na to, że skazany nie popełnił przypisanych mu przestępstw prowadzi do konkluzji, iż „dowód” ten nie byłby w stanie uprawdopodobnić błędności prawomocnych wyroków orzeczonych wobec skazanego.

W szczególności należy podkreślić, że w ramach postępowania o wznowienie nie jest dopuszczalna kontrola poprawności ustaleń faktycznych dokonanych przez sądy orzekające w sprawie, ani ponowne badanie prawidłowości oceny i wiarygodności dowodów, które przyjęto za ich podstawę. W trakcie tego postępowania, przedmiotem rozstrzygnięcia jest kwestia istnienia podstaw do wznowienia, a nie odpowiedzialności karnej skazanego, gdyż tej dotyczy prawomocne orzeczenie kończące postępowanie sądowe. Wznowienie postępowania jest instytucją szczególną, której ściśle unormowania ustawowe w zakresie warunków formalnych, jego podstaw oraz co do trybu i zasad postępowania przy rozstrzyganiu w przedmiocie wznowienia, nie pozwalają na rozszerzającą wykładnię określających tę instytucję przepisów. Prawomocny wyrok posiada cechy trwałego rozstrzygnięcia przez sąd rozpatrywanej sprawy w zakończonym już tym orzeczeniem postępowaniu karnym. Przysługuje mu więc przymiot domniemania prawdziwości ustaleń faktycznych poczynionych w danej sprawie i stanowiących podstawę wyroku.

Wzruszenie tego domniemania, a w konsekwencji prawomocnego wyroku w drodze wznowienia postępowania może nastąpić tylko w sytuacjach ściśle określonych. Postępowanie karne nie podlega wznowieniu w przypadku zgłoszenia jakichkolwiek wątpliwości co do trafności zapadłego orzeczenia, nawet gdy nowe fakty i dowody nieznane przedtem sądowi stwarzają takie przypuszczenie, lecz może być wznowione tylko wtedy, gdy w sposób wiarygodny podważają one prawdziwość dokonanych ustaleń faktycznych, a zatem gdy zachodzi wysokie prawdopodobieństwo błędności wyroku skazującego (*por.: postanowienia Sądu Najwyższego; z dnia 24 kwietnia 1996 r., V KO 2/96, OSNKW 1996, z. 1 – 2, poz. 47; z dnia 7 września 2001 r., III KO 13/01, OSNKW 2001, z. 11 – 12, poz. 96; z dnia 20 października 2010 r., IV KO 38/10, R – OSNKW 2010, poz. 2006; z dnia 5*

października 2011 r., II KO 6/11, Lex Nr 960527). Rzecz jasna, iż samo zgłoszenie nowych faktów lub dowodów nie oznacza jeszcze, że sąd rozpoznający wniosek jest zobligowany wznowić postępowanie. Podlegają one bowiem ocenie sądu, która to ocena musi być dokonywana w ścisłym powiązaniu z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie w toku postępowania przed sądami I i II instancji. Niedopuszczalne jest oderwanie tej oceny od całokształtu dowodów będących podstawą skazania, gdyż byłoby to postąpienie nie mające nic wspólnego z realiami procesowymi konkretnej sprawy, ignorujące prawomocne ustalenia. Bowiem tylko *in concreto*, po rzeczowej konfrontacji zgłoszonych we wniosku nowych dowodów z dowodami dotychczas występującymi i analizowanymi przez sądy merytorycznie rozpoznające sprawę, możliwe jest stwierdzenie, czy dowody mające być podstawą wznowienia wskazują z wysokim prawdopodobieństwem, że ustalenia dokonane przez sądy obu instancji mogą być wadliwe. A zatem jest rzeczą oczywistą, że rozpoznanie wniosku o wznowienie na w/w podstawie ogranicza się do zbadania, czy rzeczywiście po uprawomocnieniu się wyroku skazującego ujawniły się nowe fakty i dowody, nieznane przedtem sądowi, wskazujące na wysoce prawdopodobną błędność wyroku, którego dotyczy wniosek o wznowienie (*por: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2008 r., V KO 30/08, R – OSNKW 2008, poz. 1138*).

Przechodząc na grunt przedmiotowej sprawy należy stwierdzić, że analiza wskazanego przez wnioskodawcę źródła dowodowego nie pozostawia wątpliwości co do tego, że nie spełnia ono wymogu „nowego faktu lub dowodu” w rozumieniu art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k.

Świadek E. C. – żona współskazanego D. C. – była już znany Sądowi źródłem dowodowym, skoro wskazał ją do przesłuchania przed sądem prokurator w akcie oskarżenia. W postępowaniu przygotowawczym skorzystała jednak z prawa do odmowy zeznań. Podobnie postąpiła na rozprawie w dniu 9 października 2009 roku, podczas której skorzystała z prawa do odmowy zeznań w stosunku do swego męża, natomiast w odniesieniu do pozostałych oskarżonych, w tym również co do K.P., oświadczyła, że w ich przypadku „nie ma nic do powiedzenia” (k. 2702, tom 14, 5218v, tom 26). Co do zasady, za potencjalnie nowy dowód mogłyby zostać uznane zeznania M. D.. Trudno jednak wywodzić na podstawie wskazanej we

wniosku enigmatycznej, wręcz szczątkowej wypowiedzi tej osoby, że mogłaby wykazać oczywistą błędność wyroków Sądu I i II instancji. Samo zapewnienie wnioskodawcy, że określone we wniosku osobowe źródła dowodowe przekażą dopiero w ramach czynności sprawdzającej wiadomości, które uprawdopodobnią w stopniu wysokim wadliwość skazania, nie jest wystarczające dla wznowienia postępowania. Podważanie dokonanej przez Sąd I instancji oceny całokształtu zgromadzonych w sprawie dowodów po raz kolejny tą samą okolicznością – rzekomym, bezpodstawnym pomówieniem przez D. C. skazanego P., nie może spowodować wzruszenia prawomocnego skazania. Należy przyznać rację prokuratorowi, iż cytowana przez obrońcę we wniosku o wznowienie wiedza świadków, mająca w jego przekonaniu uzasadniać wznowienie postępowania, jest nie tylko nieprzekonująca, ale także sprzeczna z zebrany materiał dowodowy.

Zauważyć przy tym należy, że w trakcie wyjaśnień składanych w postępowaniu przygotowawczym, K. P. twierdził, iż nie miał żadnych zatargów z D.C.. Zaprzeczył też, by utrzymywał z nim bliższe kontakty (k. 3988, tom 20). Dopiero podczas rozprawy sądowej wskazywał na celowe i bezpośrednie obciążanie go przez D. C. odpowiedzialnością za przestępstwa, których nie popełnił. Wypada jednak zwrócić uwagę, że wówczas odpowiadając na pytania obrońcy, wskazywał na zupełnie inne, niż obecnie we wniosku o wznowienie, przyczyny takiego konfliktu. Powodem tym miało być przekonanie D. C., iż to K. P. ujawnił organom ścigania miejsce „dziupli” należącej do C.. Inną okolicznością, która „mogła zdenerwować C.” i skłonić go do bezpodstawnego pomówienia skazanego, było jego podejrzenie, że sprawcą jego pobicia był K. P. (k. 4912 – 4912v, tom 25). Wypada zwrócić uwagę, że okoliczności te miał na uwadze Sąd pierwszej instancji, czemu dał wyraz w uzasadnieniu wyroku, odrzucając jako niewiarygodną wersję prezentowaną przez oskarżonego Pożyczkę (k. 7903 - 7903v, tom 38), natomiast Sąd odwoławczy pogląd ten w całości zaaprobował (k. 8132, tom 39). Trafnie zauważył Prokurator w odpowiedzi na wniosek, iż podnoszona obecnie przez skazanego Pożyczkę zupełnie inna motywacja C., mająca go skłonić do złożenia nieprawdziwych wyjaśnień obciążających K. P., została stworzona wyłącznie na potrzeby wniosku o wznowienie postępowania. Gdyby rzeczywiście wskazywana

sytuacja miała miejsce, to nie sposób bezkrytycznie przyjąć powodów, dla których Pożyczka o jej istnieniu nie informował organów ścigania podczas kolejnych przesłuchań. Zwłaszcza z tego powodu, że potwierdzenie tego faktu byłoby korzystne dla jego sytuacji procesowej.

Podkreślić trzeba, że wyjaśnienia D. C. nie były jedynym dowodem, na podstawie którego Sąd I instancji ustalił sprawstwo i winę oskarżonego P.. Oprócz jego relacji, takimi dowodami były również wyjaśnienia W. P. i zeznania J. P. oraz opinie specjalistyczne.

W tej sytuacji Sąd Najwyższy uznał, że w zakresie żądania wznowienia postępowania na podstawie art. 540 § 1 pkt 2 lit a k.p.k., nie można uznać za „nowy dowód” postulowanego przesłuchania świadków E. C. i M. D., a zatem wniosek obrońcy w tej części należało oddalić jako bezzasadny.

W przedmiotowej sprawie nie zachodzi także wskazywana przez obrońcę przesłanka o charakterze bezwzględny. Należy przypomnieć, iż wznowienie w oparciu o podstawę wymienioną w art. 542 § 3 k.p.k., a więc z powodu uchybień, o których mowa w art. 439 § 1 k.p.k., jest możliwe wyłącznie z urzędu, a nie na wniosek strony (*por.: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2005 r., I KZP 5/05, OSNKW 2005, z. 6, poz. 48*). Dlatego w tej części wniosek obrońcy został uznany jako sygnalizacja możliwości wystąpienia przesłanki z art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. i potrzeby wznowienia postępowania z urzędu w oparciu o przepis art. 542 § 3 k.p.k.

Sąd Najwyższy stwierdza, że analiza akt przedmiotowej sprawy nie wykazała, by w toku postępowania karnego prowadzonego m.in. przeciwko K. P., doszło do jakichkolwiek uchybień z art. 439 § 1 k.p.k., w tym do spełnienia przesłanki określonej w pkt 10 tego przepisu. Bezspornym jest, że Sąd Okręgowy przeprowadził w dniu 27 maja 2011 r. rozprawę główną mimo tego, że nie był na niej obecny prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy obrońca skazanego P., przy czym obrońca nie usprawiedliwił swojej nieobecności i nie wnosił o odroczenie rozprawy (k. 6786, tom 34). Bezspornym jest także, że na tym etapie postępowania przed Sądem I instancji K. P. nie był pozbawiony wolności, ale jednocześnie zarzucono mu zbrodnię, co oznaczało, że musiał mieć obrońcę, zaś

udział tego obrońcy w rozprawie głównej przez sądem I instancji był obowiązkowy (art. 80 k.p.k.).

Rację ma także autor wniosku, że w przypadku, gdy mimo obowiązku wynikającego z art. 80 k.p.k., obrońca nie bierze udziału w rozprawie głównej, zachodzi bezwzględna przyczyna odwoławcza określona w art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. Dodać można, iż w takiej sytuacji nie bada się wpływu, jakie uchybienie to mogło mieć na treść orzeczenia, czy też na prawo do obrony oskarżonego.

Istota problemu sprowadza się jednak do tego, czy rzeczywiście na rozprawie w dniu 27 maja 2011 r. prowadzonej przed Sądem Okręgowym w R., jako sądem pierwszej instancji, doszło do sytuacji określonej w art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k., a więc, czy obrońca skazanego nie wziął udziału w rozprawie, w której jego udział był obowiązkowy.

Zgodnie z art. 80 k.p.k., udział obrońcy w rozprawie głównej jest obowiązkowy w wypadku postępowania przed sądem okręgowym, jako sądem pierwszej instancji, jeżeli oskarżony jest pozbawiony wolności lub jeżeli zarzucono mu zbrodnię. Chodzi więc o postępowanie sądowe, które zostało zainicjowane aktem oskarżenia stawiającym konkretnej osobie zarzut popełnienia konkretnego przestępstwa. "Postępowaniem" jest więc rozpoznanie konkretnej "sprawy karnej", której przedmiotem jest zarzut popełnienia przestępstwa przez daną osobę. Ze względów funkcjonalnych tak rozumiane sprawy karne można łączyć, prowadzić je w jednym, zbiorczym postępowaniu obejmującym wiele spraw karnych.

Owa wielość może wynikać zarówno z rozpoznawania zarzutów postawionych wielu osobom, jak też zarzutu popełnienia wielu przestępstw przedstawionego jednej osobie. Nie zmienia to faktu, że w znaczeniu materialnym będzie to wiele postępowań połączonych w jedno postępowanie w rozumieniu funkcjonalnym (formalnym). Rozróżnienie tych dwóch znaczeń terminu "postępowanie" oraz "sprawa karna" pozwala uzasadnić dopuszczalność częściowego uchylania wyroków karnych, czy też możliwość wyłączenia sprawy do odrębnego postępowania. W tym kontekście należy mieć na uwadze fakt, że termin "postępowanie" może na gruncie Kodeksu postępowania karnego występować w obu tych znaczeniach. Dotyczy to w szczególności art. 80 k.p.k., który przewiduje obowiązkowy udział obrońcy w rozprawie głównej przed sądem okręgowym, jako

sądem pierwszej instancji w tym postępowaniu, w którym rozpoznawana jest sprawa karna oskarżonego pozbawionego wolności lub któremu zarzucono zbrodnię. Chodzi więc o rozumienie terminu "postępowanie" w znaczeniu materialnym, jako rozpoznanie zarzutu popełnienia przestępstwa przez danego oskarżonego. Jeżeli na rozprawie głównej rozpoznawana jest sprawa karna innego oskarżonego, to chociażby następowało to w ramach jednego postępowania w znaczeniu funkcjonalnym, w którym połączono sprawy karne różnych oskarżonych, nie jest obowiązkowy udział w takiej rozprawie obrońcy innego oskarżonego, chociażby oskarżony ten był w tym czasie pozbawiony wolności. Przesłuchanie konkretnego świadka może mieć znaczenie dla oceny zasadności zarzutów postawionych różnym oskarżonym. Dotyczy to także przypadku, gdy dany dowód może prowadzić do podważenia wiarygodności innych dowodów. Obowiązkiem sądu jest ocena, w jakim zakresie przeprowadzane na rozprawie głównej dowody mają znaczenie dla poszczególnych spraw karnych rozpoznawanych łącznie w jednym postępowaniu (w rozumieniu funkcjonalnym) i czuwanie nad tym, by owo rozpoznawanie dokonywane było przy spełnieniu warunków wynikających m.in. z treści art. 80. Wówczas, gdyby przeprowadzenie danego dowodu miało znaczenie choćby pośrednie dla spraw karnych różnych oskarżonych, konieczna byłaby obecność obrońcy tego z nich, który byłby pozbawiony wolności lub jeżeli zarzucono mu zbrodnię. Sankcją za naruszenie warunków rozpoznania sprawy karnej określonych w art. 80 k.p.k. jest bezwzględny obowiązek uchylecia przez sąd odwoławczy orzeczenia wydanego w postępowaniu, w którym do takiego naruszenia doszło (art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k.).

Wymaga to jednak ustalenia, że naruszenie to faktycznie miało miejsce, a więc, że mimo braku obecności obrońcy oskarżonego pozbawionego wolności sąd okręgowy rozpoznał, choćby pośrednio sprawę karną także tego oskarżonego. Nie jest więc wystarczające ustalenie, że na danej rozprawie mogło potencjalnie jedynie dojść do rozpoznania takiej sprawy (*por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2014 roku, sygn. akt II KK 289/13, Lex Nr 1436072*).

Trafnie zatem podniósł prokurator w odpowiedzi na wniosek, że dla ustalenia, czy rzeczywiście w omawianym przypadku wystąpiła bezwzględna przyczyna odwoławcza, należy dokonać oceny wpływu dowodów przeprowadzonych podczas

rozprawy w dniu 27 maja 2011 roku, dla sytuacji procesowej w sprawie karnej skazanego K. P.. Z protokołu rozprawy wynika, że Sąd Okręgowy przesłuchał wówczas współoskarżonego A. P., który przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, oświadczył, iż „w zakresie tego czynu” potwierdza wyjaśnienia D. C. oraz odmówił odpowiedzi na zadawane pytania (k. 6787). Na tej rozprawie Sąd rozpoznał i oddalił wniosek dowodowy złożony przez oskarżonego W. S. oraz włączył w poczet dowodów materiały przedstawione przez tego oskarżonego. Sąd odebrał także wnioski dowodowe złożone przez obrońców innych współoskarżonych, jednakże ich nie rozpoznał, a następnie przerwał rozprawę do dnia 27 czerwca 2011 roku (k. 6786-6778). Podkreślenia wymaga fakt, że A. P. zarzucano usiłowanie dokonania rozboju wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, lecz nie z K. P.. A zatem nasuwa się oczywisty wniosek, że na rozprawie przed Sądem Okręgowym w R. w dniu 27 maja 2011 roku, nie doszło do rozpoznania sprawy K. P., zaś przeprowadzone w tym dniu dowody w żaden sposób nie rzutowały na jego sytuację procesową.

Mając na uwadze wszystkie podniesione powyżej okoliczności, Sąd Najwyższy stwierdził, że nie istnieją podstawy do wznowienia z urzędu postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) stosunku do skazanego K. P..

Dodatkowo należy podnieść również inną okoliczność, zasygnalizowaną w uzasadnieniu wniosku o wznowienie postępowania, mogącą sugerować wystąpienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 11 k.p.k. Podniósł obrońca mianowicie, że na rozprawę w dniu 27 maja 2011 r. nie stawiał się również oskarżony Pożyczka, przy czym Sąd uznał, iż został on prawidłowo zawiadomiony o terminie i przeprowadził rozprawę pod nieobecność tego oskarżonego. W przekonaniu obrońcy brak jest podstaw do stwierdzenia, iż K. P. rzeczywiście został prawidłowo zawiadomiony o tym terminie, skoro brak jest potwierdzenia osobistego odbioru zawiadomienia, czy też wezwania, przez oskarżonego.

Odnosząc się do tak zasygnalizowanej okoliczności, Sąd Najwyższy stwierdza, że brak jest podstaw do przyjęcia, iż wystąpiła przesłanka z art. 439 § 1

pkt 11 k.p.k. w postaci rozpoznania sprawy pod nieobecność oskarżonego, którego obecność była obowiązkowa.

Zgodnie z unormowaniem zawartym w art. 374 § 1 k.p.k. obecność oskarżonego na rozprawie głównej jest obligatoryjna. Dopuszczając w art. 376 § 2 k.p.k. odstępstwa od tej zasady, ustawodawca obwarowuje możliwość prowadzenia rozprawy pod nieobecność oskarżonego, który po złożeniu wyjaśnień nie stawiał się na rozprawę bez usprawiedliwienia, bezwzględnym obowiązkiem zawiadomienia go o terminie przerwanej lub odroczonej rozprawy. Wymóg ten spełniony jest tak w przypadku doręczenia oskarżonemu zawiadomienia osobiście, jak i doręczenia zastępczego następującego w trybie przewidzianym w art. 133 k.p.k. - również wówczas, gdy oskarżony nie przebywa pod wskazanym przez siebie adresem (art. 139 § 1 k.p.k.). Doręczenie zastępcze opiera się na założeniu, że choć adresat nie otrzymał pisma, to zostało mu ono doręczone. Wynikające stąd domniemanie zwalnia sąd od ustalania przyczyn, dla których oskarżony nie odebrał kierowanej do niego korespondencji i od podejmowania dalszych działań zmierzających do jej doręczenia, chyba, że ujawnią się okoliczności uzasadniające wątpliwość co do prawidłowości korzystania z instytucji zastępujących doręczenie pisma adresatowi osobiście, które należy zweryfikować.

A zatem nie stanowi naruszenia art. 374 § 1 k.p.k. prowadzenie rozprawy w postępowaniu zwyczajnym w warunkach określonych, między innymi, w art. 376 k.p.k., a więc także wtedy, gdy oskarżony po złożeniu wyjaśnień, zawiadomiony o terminie rozprawy odroczonej lub przerwanej (w tym również w drodze zawiadomienia zastępczego), nie stawiał się na tę rozprawę bez usprawiedliwienia (art. 376 § 2 k.p.k.). Wszystkie te warunki zaistniały w niniejszej sprawie.

Oskarżony złożył wyjaśnienia na rozprawie w dniu 21 sierpnia 2009 r. (k. 4912, tom 25). W toku dalszego postępowania sądowego wzywany na kolejne terminy rozprawy, w zależności od swojej woli, stawiał się na rozprawę, bądź nie (np. k. 6511, 6554, tom 33). Nie stawiał się również na rozprawę w dniu 8 kwietnia 2011 r., mimo osobistego wezwania (k. 6636, 6662). To wówczas Sąd odroczył rozprawę na dzień 27 maja 2011 r., a przewodniczący zarządził wezwanie oskarżonego Pożyczki za pośrednictwem poczty (k. 6663). Ponieważ oskarżony nie odebrał korespondencji mimo jej dwukrotnego awizowania, zarządzono dołączenie

zwróconego wezwania do akt sprawy ze skutkiem doręczenia (k. 6694, tom 34). Ponieważ na rozprawie w dniu 27 maja oskarżony nie stawiał się i nie usprawiedliwił nieobecności, Sąd I instancji słusznie uznał, że zachodzą przesłanki z art. 376 § 2 k.p.k. do prowadzenia rozprawy w dalszym ciągu (k. 6787). Ta decyzja Sądu w żadnym stopniu nie naruszała gwarancji procesowych oskarżonego, w szczególności jego prawa do obrony, rozumianego tu jako umożliwienie osobistego uczestniczenia w czynnościach procesowych przeprowadzanych na rozprawie. Wszak oskarżony sam z tego uprawnienia zrezygnował, co zgodnie z powołanym tu przepisem nie musi tamować przebiegu rozprawy. Reasumując należy stwierdzić, że wskazana przez obrońcę sytuacja nie stanowiła bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 11 k.p.k.

O kosztach związanych z postępowaniem wznowieniowym orzeczono na podstawie art. 639 k.p.k. Na podstawie § 2 ust. 3 i § 14 ust. 4 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, zasądzono na rzecz adwokat B.C., wyznaczonego z urzędu obrońcy skazanego, kwotę 442,80 zł za sporządzenie wniosku o wznowienie postępowania, która to kwota obejmuje także podatek VAT.